

lig at omtale det nu, da vi behandle Kunstsmørret. Som jeg nu har sagt, er det gaaet akkurat lige saadan med vort Natursmør, som med Humlen, idet Bevidstheden er vaagnet for, at vi maa se at bevare det gode Renomme, det har faaet. Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg blot skal takke den høitærede Minister for den Opmærksomhed, han har stænket mine Udtalelser. Hvad jeg vil pointere er, at det er Kontrollen, der maa komme til at begrænde disse Forsalstninger i forskjellig Retning. Hvis jeg nu troede, at Kontrollen var tilstrækkelig lige overfor Kunstsmørret, vilde jeg have været beroliget ved Lovens § 2, men da jeg ikke er det, saa fastholder jeg nu som før §§ 6 og 7. Havde det været forrige Aar, havde jeg været tilfreds med § 7, som forbyder Farvning, men jeg tror nu efter min bedste Overbevisning ikke, at det er tilstrækkeligt, og jeg vil derfor holde fast ved det Ord, jeg udtalte forrige Aften, om at faae Forsalstningerne begrændset. Sluttelig vil jeg blot sige et lille Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), det er ikke om Humlen. Jeg fastholder lige overfor ham, hvad jeg udtalte om Arbejderne. Jeg skal villig indrømme, at det ærede Medlem har større Kjendskab til Kjøbenhavns Arbejdere end jeg, men jeg tror at være berettiget til at sige, at jeg har større Kjendskab til Arbejderne paa Landet end det ærede Medlem, og det har undret mig en Del, at det ærede Medlem tør beraabe sig paa at have Eneret paa at kjende Arbejdernes Tarv, og tro at han har Berettigelse til ene at have et varmt Hjerte for den Sag. Jeg forlanger ikke, at det ærede Medlem skal se op til mig i den Retning, men jeg er dog overbevist om, at der er mange danske Folk, som baade har Kjendskab til Arbejdernes Forhold og et ligesaa varmt Hjerte for dem som han. Jeg mener ikke at overgaa det ærede Medlem, men jeg tror dog at have et ligesaa varmt Hjerte for Arbejderne som han. Dermed skal jeg slutte.]

Tauber: Naar jeg paa dette Standpunkt af Forhandlingen ønsker at tage Ordet, er det ikke for at komme ind paa de mangfoldige Synspunkter, som ere gjorte gjældende fra andre Talere, men for at fremdrage en Side af Sagen, som jeg ikke tror har været tilstrækkelig paaagtet hidindtil. Maaſte jeg tør forudſtille den Bemærkning, at naar der i det Hele taget i denne Sag har viist sig en noget feberagtig Ophidselse, har dette vistnok væsentlig sin Grund i, at Trangen til under de nuværende nedadgaaende Konjunkturer at faae gjort noget Uvordigt for

Landbruget ikke finder nogen Tilfredsstillelse fra Regjeringens Side. Naar Regjeringen modsætter sig alle mulige Foranstaltninger til Bedste for Landbruget, der paa nogenſomhelst Maade kan medføre Tab for Statskassen, er det let forklarligt, at den virkelige Trang, der er til Stede i Befolkningen til saadanne Forbedringer, giver sig tilkjende paa Omraader, hvor der ikke er ganske den samme Grund dertil som paa mange af dem, som Regjeringen forsømmer. Naar Regjeringen lader omtrent alle de direkte Skatter vedblivende optræde af faste Eiendomme, medens den øvrige Kapitalanvendelse er fri for direkte Skat, naar de indirekte Skatter hvile med et overordentlig Tryk paa Landbruget, og det ikke er muligt at faae nogen Lettelse og Medsættelse i saa Henseende, fordi Regjeringen bruger Pengene til sine Fæstninger — Regjeringen og Høire er paa den Side besjælet af en Fæstningsfeber, som fuldkommen opveier Smørfeberen — naar alſaa Regjeringen stiller sig saaledes, saa giver Befolkningens naturlige Trang til Reformen til Bedste for Landbruget sig let Udslag paa en saadan Maade, som det sker ved denne Sags Behandling, og saa vel i Befolkningen som i Thinget har denne noget feberagtige Stemning ikke kunnet undlade at give sig Udslag. Smedens man ellers vilde have kunnet tilendebringe denne Sags Behandling paa en rolig Maade i Løbet af et Par Møder, saa har den nu taget en lang Række Møder og kunde vistnok fortsættes ligesaa længe endnu, dersom der ikke bliver sat en Stopper derfor paa en eller anden Maade. At denne Sag er kommet ind i et noget feilt Spor, at der gjør sig en noget usund, feberagtig Opfattelse gjældende i denne Sags Behandling, fremgaar blandt Andet af en Ting, som ikke har været fremdraget, og det er de Straffebestemmelser, som ere fastsatte i Loven. De Lovovertrædelser, der her bliver Tale om i Henseende til Fabrikation, Salg, Indførsel, Udførsel, Farvning eller Ikke-Farvning af Kunstsmør paa ikke forestreuen Maade, alle disse ere ikke den Art Lovovertrædelser, der paa nogen Maade af den almindelige Mening betragtes som Forbrydelser, naar der ikke er forbundet ſvigagtig Hensigt dermed. Den ſvigagtige Hensigt er nødvendig for at gjøre dem til Forbrydelser. Men naar saa er, saa kunne de ikke ret vel belægges med saadanne Straffe, som der her er foreslaaet. Allerede i den Lov, der nu gjælder, gif man ganske sikkert for vidt. Jeg tror ikke, at der er ret Mange, som ikke have en Følelse deraf, naar de se, at 20 Smaasforhandlere af Kunstsmør bleve idømte en Bøde af 200 Kr. hver, det var Lovens Minimum. Dom-